

Božične sanje.

Na zemljo pada noč,
prijaha sen cvetoč
in Milanu in Slavici
objema trudni glavici.

Dva angela prišla
v oblakih k njima sta,
in pesem zadonela je,
in zvezda zagorela je.

Nje jasni, zlati svit
po sobi je razlit,
in svečica pri svečici
užiga se na smrečici.

Izpòd zelenih vej —
tu čudo božje glej! —
igračice prihajajo,
ob smrečici postajajo . . .

Ko sta zbudila se,
to sta čudila se:
Vse te reči imela sta,
za Božič jih prejela sta!

Leon Poljak.

V poslednjih trenutkih.

Spisal Rudolf Vrabl.

avno je zatonilo solnce, ko sta prileteli sinici — vsi zmrzli in od
gladu že skoraj onemogli — na lipo pred hišo.

Čivkali in skakali sta, da ju je bilo žalostno poslušati in
gledati.

Ves dan sta letali okrog ter si iskali hrane in gorkega zavetja.

A bilo je zaman. Sreča jima je bila nemila.

Ko izgubita skoraj že vse upe, skleneta, da se vrmeta na svoj stari dom
— na lipo, kjer sta bili rojeni.

Tu hočeta prebiti poslednje trenutke. —

Tako sedita na šibki vejici in tožita druga drugi svojo bedo . . . V tem
se docela zmračí.

V hiši, poleg katere je stala lipo, so prižgali luč.

Sinici dobro vidita skozi okno na mizo, kjer stoji božično drevesce že
na pol okrašeno.

Krog drevesca stoje srečni otroci ter gledajo mater, ki privezujejo na
vejice še to, kar so prinesli oče ravnokar iz prodajalnice.

Po tem opravitlu prižgo oče sveče, mati pa razdele božična darila.

Kdo popiši to otroško radost, ki seva s cvetočih obrazov? Kdo more
čutiti tako veselje, kakor ga čuti oni, ki stoji brez skrbi in mladolet pod bo-
žičnim drevescem?

Še govoriti ne morejo srečni otročiči; ustnice jim trepečejo od samega
veselja, in besede jim zastajajo na jeziku.

Ta hiti k materi in jeclja: »Ma-ma-mama, Bog Vam plačaj!«